

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5To/12/2015
Identifikačné číslo spisu:	2005010029
Dátum vydania rozhodnutia:	29.10.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Juraj Kliment
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:2005010029.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v trestnej veci proti obžalovanému H. G. a spol. pre trestný čin vraždy spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2, § 219 ods. 1, ods. 2 písm. j/ Tr. zák. a iné účinného do 31. decembra 2005, na neverejnom zasadnutí v Bratislave 29. októbra 2015 o odvolaní Krajského prokurátora v Trnave a obžalovaného H. G. proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 23. septembra 2014 sp. zn. 2 T 12/2005 rozhodol

rozhodol:

Podľa § 258 ods. 1 písm. b/, c/ Tr. por. účinného do 31. decembra 2005 sa napadnutý rozsudok z r u š u j e v celom rozsahu.

Podľa § 259 ods. 1 Tr. por. účinného do 31. decembra 2005 sa vec v r a c i a Krajskému súdu v Trnave, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Podľa § 262 Tr. por. účinného do 31. decembra 2005 sa krajskému súdu prikazuje, aby vec prejednal a rozhodol v inom zložení senátu.

Odôvodnenie

Vyššie citovaným rozsudkom krajského súdu bol obžalovaný H. G. uznaný za vinného z trestného činu nedovoleného ozbrojovania podľa § 185 ods. 1 Tr. zák. účinného do 31.12.2005 (bod 1/ rozsudku) a trestných činov vraždy spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2, § 219 ods. 1 Tr. zák., porušovania domovej slobody spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2, § 238 ods. 1, ods. 3 Tr. zák. a obmedzovania osobnej slobody spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2, § 231 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. účinného do 31.12.2005 (bod 2/ rozsudku) na tom skutkovom základe, že

1/ v presne nezistený deň mesiaca marec 2004, na presne nezistenom mieste, od nestotožnenej osoby nelegálne kúpil za sumu asi 12.000,-Sk pištoľ striebornej farby, nezistenej značky s tlmičom kal. 6,35 mm a najmenej 6 kusov nábojov kal. 6,35 mm Browning,

2/ dňa 25. marca 2004 v čase okolo 12.00 hod. prišiel s doposiaľ nezistenou osobou do S. G., na ul. N. č. XX, kde po vzájomnej dohode vošli do činžiaku, nasadili si na hlavy kukly, vyšli na prvé poschodie,

pričom H. G. držal v ruke zbraň, ktorú zakúpil predtým, zaklopali na byt poškodeného M. G.. Po otvorení dverí C. R. vošli do bytu, H. G. k nej pristúpil a rukou jej zakryl oči, stlačil ju k zemi, následne ju potiahli do izby ku kreslu, kde si sadla, pričom H. G. ju strážil. Následne sa vrátil domov M. G., ktorého do bytu vtiahol H. G. a keď sa M. G. bránil, H. G. ho udel opakovane do hlavy a 1-krát vystrelil, čím ho zasiahol najpravdepodobnejšie do pravého líca. Medzitým C. R. sedela v kuchyni na zemi a M. G. prešiel do izby, kde si sadol na pohovku, z ktorej keď chcel vstať ho H. G. kopol a 1-krát ho výstrelom zasiahol, potom odviedol C. R. do kúpeľne, kde ju zatvoril. Následne bol M. G. ešte 3-krát zasiahnutý strelnými ranami, 2-krát doposiaľ nezistenou osobou pichnutý do krku, pričom bezprostrednou príčinou smrti M. G. bol krvácajúci šok zo zakrvácania do ľavej pohrudnicovej dutiny mäkkých tkanív krku z bodných rán krku a strelných poranení hlavy a hrudníka.

Krajský súd za to uložil obžalovanému H. G. podľa § 219 ods. 1 Tr. zák. za použitia § 35 ods. 1 Tr. zák. účinného do 31.12.2005 úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 15 (pätnásť) rokov, pričom na výkon uloženého trestu zaradil obžalovaného podľa § 39a ods. 2 písm. c/ Tr. zák. do III. (tretej) nápravno výchovnej skupiny.

Naproti tomu krajský súd tým istým rozsudkom obžalovaného I. R. oslobodil podľa § 226 písm. c/ Tr. zák. účinného do 31.12.2005 spod obžaloby pre skutky po právnej stránke posúdené u obžalovaného I. R. ako trestný čin lúpeže podľa § 234 ods. 1, ods. 2 písm. b/, ods. 3 Tr. zák. (bod 1/ obžaloby), trestný čin vraždy spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2, § 219 ods. 1, 2 písm. j/ Tr. zák., trestný čin porušovania domovej slobody spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2, § 238 ods. 1, 3 Tr. zák., trestný čin obmedzovania osobnej slobody spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2, § 231 ods. 1, 2 Tr. zák., trestný čin nedovoleného ozbrojovania podľa § 185 ods. 1 Tr. zák. (bod 2/ obžaloby), ktorých sa mal dopustiť tak, že

1/ dňa 25. novembra 2003 v čase o 14.27 hod. v H. na ul. D. č. X, vošiel do pobočky O., a.s. H., kde pod hrozbou použitia nezistenej zbrane prinútil pracovníčky banky H. D. a J. Z. k vydaniu finančnej hotovosti, a to 102.000,-CZK, 34.210,-EUR, 1.520.820,-Sk a 15.527,-USD, po čom z banky odišiel, čím O., a.s. H. spôsobil škodu vo výške 3.591.954,85,-Sk, pričom Allianz-Slovenská poisťovňa, a.s. Bratislava, dodatočne vyplatila O., a.s. Bratislava poistné plnenie vo výške 988.824,-Sk,

2/ H. G. na žiadosť I. R., v presne nezistený deň mesiaca marec 2004, na presne nezistenom mieste, od nestotožnenej osoby nelegálne kúpil za sumu asi 12.000,-Sk pištoľ striebornej farby, nezistenej značky s tlmikom kalibru 6,35 mm a najmenej 5 kusov nábojov kalibru 6,35 mm Browning, ktorú odovzdal I. R. a následne po predchádzajúcej vzájomnej dohode H. G., I. R. a I. R. dňa 25.03.2004 v čase okolo 12.00 hod. prišli do S. G. na ul. N. č. XX na osobnom motorovom vozidle zn. VW Golf, EČ: H-XXX V. I. R., ktorý zostal čakať pred činziakom vo vozidle a H. G. a I. R. vošli do činziaku, kde si obaja navliekli gumené chirurgické rukavice, nasadili si na hlavu kukly, vyšli na 1. poschodie, pričom H. G. držal v ruke zbraň, ktorú zakúpil predtým I. R., I. R. mal nôž a zaklopali na byt poškodeného M. G.. Po otvorení dverí C. R., vošli do bytu, H. G. pristúpil k C. R., rukou jej zakryl oči, stlačil ju k zemi, následne ju potiahli do izby, ku kreslu, kde si sadla, pričom H. G. ju strážil a I. R. prehľadával byt a následne C. R. napísal na lístok, aby povedala, kde sú peniaze, na čo im oznámila, že peniaze sú v skrini na chodbe, odkiaľ I. R. priniesol igelitovú tašku s presne nezisteným množstvom peňazí. Následne sa vrátil domov M. G., ktorého do bytu vtiahol H. G., pričom M. G. sa bránil, počas čoho H. G. ho udel opakovane do hlavy a jedenkrát vystrelil, čím ho zasiahol najpravdepodobnejšie do pravého líca. Medzitým C. R. sedela v kuchyni na zemi a M. G. prešiel do izby, kde si sadol na pohovku, z ktorej keď chcel vstať ho H. G. kopol a jedenkrát ho výstrelom zasiahol a následne odviedol C. R. do kúpeľne, kde ju zatvoril. Potom bol M. G. ešte trikrát zasiahnutý strelnými ranami a I. R. M. G. dvakrát pichol do krku, pričom bezprostrednou príčinou smrti M. G. bol krvácajúci šok zo zakrvácania do ľavej pohrudnicovej dutiny, mäkkých tkanív krku a navonok z bodných rán krku a strelných poranení hlavy a hrudníka. H. G. a I. R. následne zobrali igelitovú tašku s peniazmi, aby (správne má byť „byt“) zamkli zvonku kľúčom, ktorý ponechali v zámku a odišli k vozidlu, kde ich už čakal I. R.. Všetci traja odišli smerom na Veľký Meder a Galantu, kde počas cesty I. R. dal H. G. sumu cca 200.000,-Sk, I. R. sumu cca 130.000,-Sk a ostatné peniaze si ponechal. Počas cesty vyhodili igelitovú tašku so zbraňou, nožom,

kuklami, rukavicami a lístkami, ktoré písali C. R., a spálili vrchný odev, ktorý mali H. G. a I. R. oblečení. Ostatné odevné zvršky, ktoré mali I. R. a H. G. oblečené a obuv spálili v kachliach u I. R..

Podľa § 229 ods. 1 Tr. por. účinného do 31.12.2005 boli poškodení Allianz-Slovenská poisťovňa, a.s. Dostojevského rad 4, Bratislava a O., a.s., Šancova 1/A, Bratislava, s nárokom na náhradu škody odkázaní na konanie vo veciach občianskoprávných.

Proti tomuto rozsudku podali odvolanie ihneď po jeho vyhlásení obžalovaný H. G. a zástupca krajského prokurátora do zápisnice o hlavnom pojednávaní, pričom včas podané odvolanie zdôvodnili osobitným podaním.

V písomných dôvodoch svojho odvolania krajský prokurátor uviedol, že odvolanie podáva v neprospech obžalovaného H. G. pre zmenu právnej kvalifikácie a do výšky uloženého trestu a v prípade obžalovaného I. R. podal odvolanie proti výroku, ktorým bol obžalovaný oslobodený spod obžaloby.

Vytýkal krajskému súdu, že pri svojom rozhodovaní o vine obžalovaného I. R. sa neriadil dôsledne ustanovením § 226 písm. c/ Tr. por., keď ho oslobodil spod obžaloby z 27. októbra 2005 sp. zn. 2 Kv 34/04 a vzhľadom na zadokumentovaný stav sa nemôže stotožniť so zmenou právnej kvalifikácie u obžalovaného H. G. a uloženým trestom v trvaní 15 rokov. Rozhodnutie, ku ktorému dospel súd prvého stupňa, je v rozpore so zisteným skutkovým stavom a dôkazy vykonané na hlavnom pojednávaní (po rozhodnutí Najvyššieho súdu SR z 20. októbra 2011 sp. zn. 5 To 5/2011) nedávali podklad pre vydanie takéhoto rozhodnutia. Podľa jeho názoru súd opakovane nie dostatočne vyhodnotil vykonané dôkazy a dôkazy uprednostnil v prospech všetkých obžalovaných pred dôkazmi svedčiacimi v ich neprospech.

Motív konania obžalovaného G., R. aj I. R. (vylúčeného na samostatné konanie) v skutku 2/ obžaloby má za preukázaný. Podľa názoru prokuratúry obžalovaní konali spolupáchateľstvom v snahe zmocniť sa finančných prostriedkov, ktoré pochádzali z lúpežného prepadnutia banky, a ktoré prechovával poškodený M. G. (skutok 1/ obžaloby, pre ktorý je obžalovaný I. R.).

V ďalšej časti svojho odvolania poukazoval na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 20. októbra 2011 sp. zn. 5 To 5/2011, najmä na časť odôvodnenia vzťahujúcu sa na oslobodzujúcu časť rozsudku. Najvyšší súd nesúhlasil so záverom prvostupňového súdu pokiaľ ide o výpoveď obžalovaného H. G., že táto výpoveď je účelová. V tomto rozhodnutí najvyšší súd konštatoval, že vykonaným dokazovaním bol preukázaný i motív konania obžalovaných. Napriek tomu krajský súd v rozpore s vykonaným dokazovaním znovu uvádza, že motív konania nebol preukázaný.

Vzhľadom k tomu sa nemôže stotožniť s rozhodnutím súdu ani vo vzťahu k obžalovanému M. R., keď tohto spod obžaloby oslobodil s odôvodnením, že jeho vina nemôže byť založená iba na výpovedi spoluobžalovaného G., nakoľko táto výpoveď nie je podporená žiadnym iným objektívnym dôkazom. Krajský súd v danej veci pri vyvodzovaní trestnej zodpovednosti voči všetkým obžalovaným neprihliadol na výpovede poškodenej R., svedkov C. a D.. Poukázal na skutočnosť, že aj po rozhodnutí druhostupňového súdu a vrátení veci na opätovné prerokovanie nebol v rámci hlavného pojednávania produkovaný dôkaz, ktorý by presvedčivým spôsobom vyvrátil tvrdenia obžalovaného G.. Podľa jeho názoru mal prvostupňový súd dostatok dôkazov podporujúcich opodstatnenosť obžaloby na obžalovaných. Navrhol preto napadnutý rozsudok zrušiť podľa § 258 ods. 1 písm. b/, c/ Tr. por. a vec vrátiť súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Obžalovaný H. G. v písomných dôvodoch odvolania podaného prostredníctvom obhajcu uviedol, že odvolanie podáva do výroku o vine v bode 2/ napadnutého rozsudku, ako aj do výroku o treste.

V prvom rade namietal, že súd prvého stupňa ho v tomto bode uznal za vinného z trestného činu vraždy, avšak z odôvodnenia rozsudku nie je zrejmé, na základe akých dôkazov a aké bolo hodnotenie dôkazov zo strany súdu pri uznaní jeho viny z tohto trestného činu. V tomto smere vytýkal súdu nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia, ktoré nezodpovedá princípu na spravodlivý proces. Od začiatku trestného

stíhania tvrdí, že so spoluobžalovanými nešiel za poškodeným s úmyslom usmrtiť ho a jeho obhajoba bola podľa neho preukázaná aj výsledkami vykonaného dokazovania. V tejto súvislosti poukazoval na znalecké dokazovanie z odboru balistiky, na výsledky vyšetrovacieho pokusu, ako aj na výpoveď svedkyne C. R. pri tomto vyšetrovacom pokuse, ktorá sa v konečnom dôsledku zhodovala s jeho výpoveďou. Zotrval na tom, že k výstrelu na poškodeného došlo z jeho strany neúmyselne počas jeho zápasu s poškodeným pri dverách. Týmto výstrelom však nedošlo k usmrteniu poškodeného, čo potvrdili i znalecké posudky. Jeho konanie malo byť právne posúdené ako trestný ublíženia na zdraví podľa § 221 ods. 1, resp. § 221 ods. 1, 3 Tr. zák. V závere svojho odvolania navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie a rozhodnutie, alternatívne navrhol po zrušení rozsudku, aby najvyšší súd sám vo veci rozhodol a pri uznaní viny za trestný čin ublíženia na zdraví mu uložil primeraný trest odňatia slobody. Pri ukladaní trestu by mal súd zohľadniť celkovú dĺžku konania, ako aj skutočnosť, že pri objasňovaní napomáhal orgánom činným v trestnom konaní a svoj čin oľutoval.

Predsedníčka senátu súdu prvého stupňa v súlade s ustanovením § 251 Tr. por. doručila rovnopisy odvolaní na vyjadrenie ostatným stranám trestného konania, pričom k odvolaniam sa vyjadrili obžalovaný I. R. i C. X. (predtým R.).

Obžalovaný I. R. vo svojom vyjadrení zo 7. januára 2015 uviedol, že s odvolaním prokurátora nesúhlasí. Skutky kladené mu za vinu nevykonával a preto súhlasí s rozhodnutím súdu prvého stupňa, ktorý vo veci vykonával maximálne dokazovanie.

Svedkyňa C. X. a zároveň poškodená vo svojom vyjadrení (č.l. 2180) uviedla, že v čase činu bola vo veľkom strese, nakoľko sa bála o svoj život. Možno preto si nespomenula na všetky detaily. Pridržiava sa svojej prvej výpovede a výpovede, ktorú urobila počas vyšetrovacieho pokusu. Strieľať nikoho osobne nevidela, ale počula prvý výstrel na chodbe, ďalší v obývačke a ďalšie výstrely počas toho, ako ju vyšší páchatel odviezol do kúpeľne. Pripomenula, že od skutku uplynulo už 11 rokov, je z toho unavená a chce už normálne žiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací postupujúc vzhľadom na ustanovenie § 564 ods. 4 Tr. por. (zák. č. 301/2005 Z.z. v znení neskorších predpisov) účinného od 1. januára 2006, podľa predpisov dovtedy účinných, t.j. zák. č. 141/1961 Zb. o trestnom konaní súdnom v znení neskorších predpisov, po zistení, že neprichádza do úvahy rozhodnutie podľa § 253, preskúmal podľa § 254 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov napadnutého rozsudku, proti ktorým mohol dovolateľ podať odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo, prihliadajúc pritom i na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané a zistil, že napadnutý rozsudok je potrebné opätovne zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na nové konanie a rozhodnutie.

Krajský súd sa znovu dôsledne nevysporiadal so všetkými skutočnosťami významnými pre rozhodnutie, následkom čoho treba jeho rozsudok považovať za chybný (§ 258 ods. 1 písm. b/ Tr. por.) a ďalej existujú závažné pochybnosti o správnosti skutkových zistení (§ 258 ods. 1 písm. c/ Tr. por.). Uvedené zistenia sú dôvodom k tomu, aby najvyšší súd rozhodol o odvolaniach prokurátora i obžalovaného H. G. na neverejnom zasadnutí. Zistené chyby totiž nebolo možné odstrániť na verejnom zasadnutí (§ 263 ods. 1 písm. b/ Tr. por.).

V prvom rade najvyšší súd pripomína, že krajský prokurátor podal obžalobu na H. G., I. R. a I. R. na príslušnom súde ešte 28. októbra 2005, pričom krajský súd prvýkrát vo veci rozhodol rozsudkom z 12. júla 2007, ktorým obžalovaného H. G. uznal za vinného z trestného činu nedovoleného ozbrojovania podľa § 185 ods. 1 Tr. zák. (v bode 1/ rozsudku) a trestných činov vraždy podľa § 219 ods. 1 Tr. zák., porušovania domovej slobody podľa § 238 ods. 1, ods. 3 Tr. zák., obmedzovania osobnej slobody podľa § 231 ods. 1, ods. 3 Tr. zák. (v bode 2/), ktorých sa mal dopustiť formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2 Tr. zák. v podstate na tom istom skutkovom základe, ako bol ustálený v teraz napadnutom rozsudku.

Obžalovaných I. R. a I. R. uvedeným rozsudkom podľa § 226 písm. c/ Tr. por. oslobodil spod obžaloby pre skutky právne posúdené u obžalovaného I. R. ako trestný čin lúpeže podľa § 234 ods. 1, ods. 2 písm. b/, ods. 3 Tr. zák. (bod 1/ obžaloby), trestný čin vraždy spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2, § 219 ods. 1, ods. 2 písm. j/ Tr. zák., trestný čin porušovania domovej slobody podľa § 238 ods. 1, ods. 3 a trestný čin porušovania osobnej slobody podľa § 231 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. oba formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2 Tr. zák. a trestný čin nedovoleného ozbrojovania podľa § 185 ods. 1 Tr. zák. (bod 2/ obžaloby) a u obžalovaného I. R. ako trestný čin vraždy podľa § 219 ods. 1, ods. 2 písm. j/ Tr. zák. a trestný čin porušovania domovej slobody podľa § 238 ods. 1, ods. 3 Tr. zák. oba formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2 Tr. zák. (bod 2/ obžaloby).

Na základe odvolania obžalovaného H. G. i prokurátora vo veci rozhodoval najvyšší súd, ktorý uznesením z 28. novembra 2007 sp. zn. 5 To 6/2007 podľa § 258 ods. 1 písm. b/, c/, d/ Tr. por. napadnutý rozsudok zrušil v celom rozsahu a vec vrátil krajskému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. Už v tomto rozhodnutí najvyšší súd vytkol krajskému súdu, že jeho rozhodnutie bolo predčasné, nakoľko vo veci nevykonal všetky potrebné a dostupné dôkazy a najmä skutočnosť, že vykonané dôkazy vyhodnotil jednostranne v prospech nielen obžalovaného H. G., ale aj v prospech obžalovaných I. R. a I. R.. Napokon vo svojom rozhodnutí konkretizoval dôkazy, ktoré bude potrebné vo veci vykonať na riadne zistenie skutkového stavu. K námietke obžalovaného H. G. k právnej kvalifikácii jeho konania v bode 2/ už vtedy odvolací súd zaujal stanovisko, že nemá pochybnosti o jeho úmysle vo vzťahu k usmrteniu poškodeného M. G..

Následne krajský súd po doplnení dokazovania vo veci rozhodol rozsudkom z 11. októbra 2010, ktorým uznal obžalovaného H. G. za vinného z trestného činu nedovoleného ozbrojovania podľa § 185 ods. 1 Tr. zák. (v bode 1/) a trestných činov vraždy spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2, § 219 ods. 1 Tr. zák., porušovania domovej slobody podľa § 238 ods. 1, ods. 3 Tr. zák. a porušovania osobnej slobody podľa § 231 ods. 1, ods. 2 Tr. zák., oba formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2 Tr. zák. (v bode 2/) v podstate na identickom skutkovom základe, ako v prvom rozsudku.

Obžalovaných I. R. a I. R. znovu podľa § 226 písm. c/ Tr. por. oslobodil spod obžaloby. Na základe odvolania prokurátora i obžalovaného H. G. vo veci rozhodoval najvyšší súd, ktorý uznesením z 20. októbra 2011 sp. zn. 5 To 5/2011 opätovne podľa § 258 ods. 1 písm. b/, c/ Tr. por. napadnutý rozsudok zrušil v celom rozsahu a vec vrátil krajskému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. V dôvodoch svojho rozhodnutia najvyšší súd znovu konštatoval, že rozhodnutie súdu, najmä pokiaľ ide o oslobodzujúcu časť, bolo predčasné, nakoľko skutkový stav nebol náležite zistený, pretože vo veci neboli vykonané všetky potrebné dôkazy. Rovnako konštatoval, že krajský súd pri záverečnom vyhodnotení vykonaných dôkazov nepostupoval v súlade s ustanovením § 2 ods. 6 Tr. por. a dôkazy hodnotil jednostranne, oddelene a nie vo vzájomných súvislostiach, ako to ukladá citované ustanovenie.

Po vrátení veci súd prvého stupňa doplnil dokazovanie tak, ako mu to nariadil svojím uznesením senát najvyššieho súdu, avšak pochybil, pokiaľ pre neúčasť obhajcu obžalovaného I. R. na hlavnom pojednávaní dňa 23. septembra 2014, trestnú vec tohto obžalovaného podľa § 23 ods. 1 Tr. por. vylúčil zo spoločného konania na samostatné konanie. Vzhľadom k tomu, že obžalovaní sú trestne stíhaní pre spolupáchateľstvo, takýto procesný postup v konkrétnom prípade nemožno akceptovať. Pritom trestné stíhanie na krajskom súde sa vedie už od roku 2005. Hlavné pojednávanie bolo viackrát odročované, preto pri neúčasti obhajcu obžalovaného bolo potrebné zvoliť iný zákonný postup a nie vylúčiť trestnú vec zo spoločného konania. Takýto postup by mohol v budúcnosti pri prerokúvaní vylúčenej trestnej veci I. R. mať za následok stav dôkaznej núdze.

Následne po vyhodnotení vykonaného dokazovania senát krajského súdu opätovne uznal napadnutým rozsudkom obžalovaného H. G. za vinného ako v predchádzajúcich rozhodnutiach, ktoré boli zrušené, pričom obžalovanému uložil aj rovnaký trest. Obžalovaného I. R. znovu oslobodil podľa § 226 písm. c/ Tr. por. spod obžaloby.

Podľa zistenia najvyššieho súdu, senát krajského súdu síce v prerokúvanej veci vykonal všetky odvolacím súdom nariadené a dostupné dôkazy, avšak pri ich záverečnom hodnotení opakovane nepostupoval dôsledne v zmysle vyššie spomínanej zásady uvedenej v § 2 ods. 6 Tr. por. V tejto súvislosti najvyšší súd pripomína, že ak súd prvého stupňa postupoval pri hodnotení dôkazov dôsledne podľa § 2 ods. 6 Tr. por., tzn. že ich hodnotil podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne a urobil logicky odôvodnené úplné skutkové zistenia, nemôže odvolací súd podľa § 258 ods. 1 písm. b/ Tr. por. napadnutý rozsudok zrušiť len preto, že sám na základe svojho presvedčenia hodnotí tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom. V takom prípade totiž nie je možné napadnutému rozsudku vytknúť žiadnu chybu v zmysle vyššie citovaného ustanovenia. Z uvedeného vyplýva, že procesné predpisy ponechávajú hodnotenie vykonaných dôkazov na voľnú úvahu súdu prvého stupňa, avšak treba zdôrazniť, že voľná úvaha nemôže byť absolútna a nesmie byť prejavom ľubovôle, resp. svojvôle.

Najvyšší súd však v prerokúvanej veci zistil, že senát krajského súdu nevyhodnotil všetky doposiaľ známe okolnosti prípadu a neurobil logicky odôvodnené skutkové zistenia.

Správne sú preto námietky prokurátora, že súd prvého stupňa hodnotil vykonané dôkazy jednostranne, a to v prospech obžalovaných. Aj podľa najvyššieho súdu neobstojí tvrdenie súdu prvého stupňa, že v danom prípade nebol zistený motív konania obžalovaného H. G., pričom považoval jeho výpoveď za účelovú. Práve naopak, najvyšší súd už vo svojom prvom rozhodnutí konštatoval, že o motíve konania nie sú žiadne pochybnosti. Treba si uvedomiť, že obžalovaný bol v priebehu prípravného konania i hlavných pojednávaní opakovane vypočutý. Vždy zotrval na tom, že na skutku v bode 2/ obžaloby boli účastní aj spoluobžalovaní. V priebehu doterajšieho dokazovania nebol zistený žiadny konkrétny dôvod, pre ktorý by mal nepravdivo usvedčovať spoluobžalovaných. S oboma udržiaval priateľské vzťahy, čo ani jeden z nich nepopieral. Skutočnosť, že kritického dňa 25. marca 2004 boli všetci traja v Dunajskej Strede na aute I. R., nepoprel ani samotný R.. Na tieto výpovede obžalovaného potom nadväzujú aj svedecké výpovede C. X. (predtým R.), I. D. a M. C.. V osobách posledne menovaných ide o príslušníka ÚZVJS, resp. príslušníka polície. Ani jeden z nich predtým obžalovaných nepoznal. V priebehu doterajšieho konania nebol produkovaný žiadny dôkaz, ktorý by odôvodňoval spochybňovanie ich výpovede. Je potom nelogický záver súdu prvého stupňa, že obžalovaný H. G. vošiel do bytu poškodeného s doposiaľ nezistenou osobou, keď obžalovaný od samého začiatku tvrdí, že tam bol spolu s I. R.. Záver súdu prvého stupňa, že proti obžalovanému I. R. nebol produkovaný žiadny priamy dôkaz, preto neobstojí.

Pokiaľ ide o námietky obžalovaného H. G. v súvislosti s právnou kvalifikáciou jeho konania v bode 2/ rozsudku, najvyšší súd poukazuje na svoje prvé rozhodnutie v tejto veci z 28. novembra 2007. Už v tomto rozhodnutí konštatoval, že o úmysle obžalovaného usmrtiť poškodeného vzhľadom na výsledky dokazovania nie sú žiadne pochybnosti. V tomto smere do prípadu nič nové nevnieslo ani doplnené dokazovanie. Možno súhlasiť s tým, že prvý výstrel, ktorým zasiahol poškodeného pri vzájomnej potýčke pri dverách do bytu, bol náhodný. Na druhej strane z dokazovania jednoznačne vyplýva, že obžalovaný zasiahol poškodeného výstrelom z bezprostrednej blízkosti aj druhýkrát v izbe, čo jednoznačne potvrdila aj C. X.. Výhrady obžalovaného voči tejto svedeckej výpovedi považoval najvyšší súd za neopodstatnené. Z jej výpovede totiž jednoznačne vyplýva, že v izbe ten „vyšší“ z páchatel'ov namieril pištoľ na poškodeného a začula výstrel. Potom ju odviedol vyšší páchatel' do kúpeľne, pričom už nemal zbraň. Za daného stavu je potom právna kvalifikácia jeho konania uvedená v obžalobe správna.

Vzhľadom na zistené pochybenia súdu prvého stupňa najvyšší súd napadnutý rozsudok podľa § 258 ods. 1 písm. b/, c/ Tr. por. zrušil v celom rozsahu a prikázal krajskému súdu, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol. Keďže senát krajského súdu opakovane postupoval pri hodnotení vykonaného dokazovania v rozpore s ustanovením § 2 ods. 6 Tr. por. a neriadil sa závermi vyplývajúcimi zo zrušených rozhodnutí, najvyšší súd v zmysle § 262 Tr. por. prikázal, aby vec po jej zrušení bola prerokovaná v inom zložení senátu. Úlohou krajského súdu v novom zložení senátu bude v prvom rade opätovne spojiť trestnú vec obžalovaného I. R. s trestnou vecou obžalovaných a vykonať spoločné konanie.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.